

Dag 343 – donderdag 5 december

Vandaag worden er werken uitgevoerd boven in huis. Het is een gestommel van jewelste en bij het eerste geboor, kijkt onze kleine vriend even verbaasd op. Kopje schuin, oortjes wat omhoog, ... altijd een dolkomisch zicht. Darko, Yana en ik doen gewoon voort met wat we bezig zijn en onze jongste compagnon neemt er een voorbeeld aan.

De hele dag loopt Lagun met zijn puppykussen in zijn snoet te showen. Bij iedereen die het wilde zien – of niet – is hij het oranje kussentje gaan presenteren. Het wordt een kleine obsessie sinds ik het gewassen heb enkele dagen geleden. Maar het blijft aandoenlijk schattig.

Hij troont het overal mee om zich gezellig te nestelen in de buurt van zijn mensen en ik laat hem doen. Later zal ik dus niet alleen afscheid moeten nemen van mijn lieve schat maar ook van het kussentje. ;)

Dag 344 – vrijdag 6 december

Het wordt een vreselijk hectische ochtend vandaag. Ik ben echt niet goed uitgeslapen en zet mijn wekkertje nog een half uur op snooze om de trein van acht uur te nemen in plaats van half acht. Maar het is me niet gegund. Gisteren zijn we vroeg onder de wol gekropen en er is er eentje uitgeslapen beneden. Lagun zet het op een blaffen. Grrrmbble... ik sta dan maar op, wankel naar beneden en laat de viervoeters in de tuin zodat Lagun al een hoopje kan doen en ik tijd heb voor een douche.

Het kleine grut is precies niet in zijn doen vandaag. Niet alleen is hij dus beginnen blaffen in zijn bench, maar hij eet ook niet goed. Maar ik mag niet spreken, ook ik mis de routine – en bijna de late trein ook. Net wanneer we die in aantocht zien, doet Lagun een gigantische *besoin* op het perron. Een plat hoopje van een plat jasje. Zo plat dat ik het maar half kan opkuisen en het poepzakje begint te scheuren tijdens mijn verwoede pogingen. Argh. Snel de trein in, pollekes wassen maar het moge niet baten; de hele rit word ik achtervolgd door het geurtje.

De arme stakkerd gaat wel heel flink naast me gaan liggen in het gangpad van de trein, dicht tegen mijn stoel. Wanneer de controleur passeert, kijkt hij zelfs niet op.

Maar dit mooie liedje duurt niet lang. Lagun verandert de plaat en wordt wat onrustig. Ik heb alle moeite om hem terug in ligpositie te krijgen en wanneer hij eindelijk terug ligt, kijkt hij me verwachtingsvol aan. Aaaaah... je zal wel honger hebben hé kereltje. En je verwacht snoepjes nu? Tja. Zo werkt het niet. Je krijgt wel wat wrijfjes nu je zo rustig ligt. Berustend plaatst hij zijn kopje op mijn hand terwijl ik zijn kinnetje streel en hij geniet zichtbaar. Zalig zo een moment. Just the two of us op deze aardbol op dit moment. Zodra ik stop, veert het kleine grut echter meteen weer recht en begint hij opnieuw te jammeren. Jammer. Deze keer zal ik je moeten negeren liefje. Je mag niet leren om op deze manier aandacht te vragen. Hij probeert nog enkele octaven hoger maar merkt al gauw dat er niemand in de wagon reageert (oef).

Deze ochtend beslis ik om met alle routine te breken en Lagun mee te nemen naar de keuken met zijn jasje aan. Dat is hij duidelijk niet gewoon.

Hij is zo kapoen vandaag dat hij nog vóór tien uur twee time-outs krijgt.

Slachtoffer van de dag wordt de plantenbak. *I can resist anything but temptation* zei Oscar Wilde ooit. Wel normaal zou ik Laguns *temptation* weghalen en de plantenbak hoger zetten maar nu met die werken die nog steeds aan de gang zijn in het bureau, gaat dat niet. Alle vensterbanken zijn opengebroken en onze bureaus staan vol.

Na een derde time-out is er echter geen probleem meer. Lagun heeft de klik gemaakt.

Hij komt zelfs wat flossen met oogjes die vragen om vergeving – zo verbeeldde vrouwtje zich.

Omdat de verwarming nog steeds niet is gemaakt, zet ik wel geregeld mijn elektrische vuurtje aan. Zo ook vandaag. Het staat al uren te blazen naast me wanneer de kleine nieuwsgierige neus er zowaar aan gaat likken! HOTDOG! Lagun zal de komende uren niet meer omtrent het vuurtje komen...

's Middags gaan we met de collega's een hapje eten in Exki. De wandeling erheen is een ware hel en in Exki zelf weigert Lagun koppig als een steenezel om te gaan liggen. Hij blijft staan, kijkt de andere kant op, negeert me dood. Ik ga bij hem hurken en hij probeert te ontsnappen. Echt geen zin. Zou hij zich nu niet lekker voelen of probeert hij gewoon even een grens af te tasten? Eén van de regels is dat een bevel moet uitgevoerd worden als je het eenmaal hebt gegeven maar wat doe je als niks wil werken, zelfs niet lokken met een snoepje? Ik negeer Lagun verder. Makkelijk gezegd natuurlijk op de terugweg naar het werk. Mijn bloed kookt tegen dat we terug op post zijn en dat zal het kleine grut ook niet ontgaan. Ik laat zijn frakje aan, maak hem zonder iets te zeggen vast aan mijn stoel en zet het op een werken. Ogenblikkelijk staakt hij zijn protesten en gaat hij erbij liggen en nog geen twee minuten later, sluipt hij al jammerend richting zijn bench. Ok, je mag los om in je nestje te kruipen. Ik hoop dat je je daar wat beter begint te voelen ventje.

De komende uren komt Lagun niet meer uit zijn bench ook al staat het deurtje open. Zelfs niet wanneer ik naar het toilet ga. Wat een vreemde dag toch.

Dag 345 – zaterdag 7 december

Hopelijk gaat het vandaag wat beter. Ik heb voor de eerste keer een Train The Trainer-dagje in ons centrum in Evergem en Lagun mag mee. Ter plaatse staan Wendy en Lambiek ons al op te wachten en even later komen Antje en Jana met Rinja de boel opvrolijken. De viervoeters mogen even spelen terwijl de tweevoeters nader kennis maken en zodra de cursus start, roepen we ze bij ons. Rinja doet dat perfect. Lagun komt tijdens de les nog wel een paar keer in de verleiding om naar Lambiek of Rinja te sluipen maar al bij al doet de kleine man het heel goed vandaag en krijg ik toch wat mee van de cursus. Alleen... opnieuw weigert hij te gaan liggen wanneer ik hem dat vraag. En nu heeft hij zelfs zijn jasje niet aan dus daar kan het niet aan liggen. Zou het al zo ver zijn? Zou hij na gisteren hebben gedacht dat het niet bepaald hoeft wanneer ik hem iets vraag? Ik probeer het vandaag vriendelijk, dan iets minder vriendelijk, vervolgens lokken met een snoepje en uiteindelijk zie ik me genooddaakt om lichte druk te zetten op zijn halsbandje. Met heeeeeeeel veel tegenzin raakt zijn buikje uiteindelijk de grond. 'Flinke down!' 'Gedaan.' En meneertje veert terug recht. Maar nu heb ik toch tenminste net op tijd het bevel kunnen opheffen met een 'gedaan' en heeft hij niet zelf besloten terug te gaan staan (in zijn kopje natuurlijk wel).

's Middags eten we lekkere zelf belegde sandwiches rond een van de tafeltjes. Hier en daar zie je eens een neusje piepen vanonder de tafel maar echt schooigedrag kan je het niet noemen. Mooi zo.

We laten de viervoeters lekker ravotten in het centrum terwijl Gerrit en ik snel nog even de Colruyt-actie bekijken op de laptop. (De komende maanden zal je de Canisha-stand kunnen vinden aan diverse Colruyt-vestigingen op zaterdag.) Plots merk ik wel dat het heel erg stil is in het centrum... ik ga even in de gang piepen en ja hoor: de deur naar buiten staat open en de drie musketiers hebben het op een lopen gezet! Levensgevaarlijk! Gelukkig hebben ze voor het weilandje naast het centrum gekozen en niet voor de openbare weg. Ongelukkig zit op het weilandje ernaast net iemand bieten uit te steken met de hand... de man zit klaar voor de schrik van zijn leven. Ik zie het gebeuren als in een film in slow motion: Lagun spurt op de man af en aarzelt geen seconde, hij gaat recht voor de oren en begint de boer helemaal af te slobberen. Gelukkig is de man niet bang van honden zo te zien en kan ik Lagun relatief makkelijk terugroepen met het rode piepballetje dat ik mee gegrist heb. Ongelukkig genoeg doet Lagun eerst een hoopje midden in het bietenveld. Zucht. Ik wil het gaan opkuisen maar vind het niet meteen en de goede man roept me toe dat ik er niet hoeft achter te zoeken, dat het goede mest is.

Zodra alle woefjes terug binnen zijn, sluiten we de deur stevig achter ons. Lagun loopt zo fier als een gieter met zijn balletje in de snoet en ik ga iets te drinken halen. Twee minuten later hoor ik geen gepiep meer. Oh neen, zou het balletje de geest gegeven hebben? Het was nochtans zijn absolute favoriet! Ik ga zelf even piepen maar... opnieuw geen Lagun meer te bespeuren en opnieuw staat die voordeur op een kier! Miljaar! Nu wordt het wat moeilijker om het kleine grut terug binnen te krijgen. Hij stormt als een razende hazewind heen en weer over de baan. Ik loop zelf heel even zijn richting uit, zet het dan op een kirren en spurt zelf de andere richting uit. Wervelwind Lagun vindt het wel een leuk spelletje en stormt me voorbij, recht langs Gerrits benen het centrum in. Bon, ok. Nu is het balletje echt verloren ergens op zijn traject maar op zijn minst telt Houdini nog steeds al zijn tenen.

's Avonds gaan Bart en ik naar optredens in Harelbeke en moet Lagun dus relatief lang de bench in. Ik zou hem in principe kunnen meenemen, ware het niet dat wij tweevoeters al een paar toonhoogten kwijt zijn door te luide muziek. Lagun is al vaak genoeg 'doof', ik wil hem niet écht doof maken.

Dag 346 – zondag 8 december

Het is laat geworden gisteravond. Pas om half drie zat ik in mijn nestje en om half negen begint er wat gejammer op te stijgen van beneden. Lagun zit natuurlijk al heel lang in de bench en is er bij het thuis komen maar een half uurtje uit gemogen.

Hoog tijd om hem vandaag wat zijn pootjes te laten strekken. We zetten aan naar het spelklasje en nemen Darko en Yana mee want achteraf blijf ik nog even napraten bij Christel en dan kunnen ze misschien met hun drietjes haar weide eens onder handen nemen, lees: hun geurtjes afzetten boven de geurtjes van de play buddies. ;) Zo gezegd zo gedaan, de vriendjes krijgen allemaal een paar uur de vrije loop op Christels weide. Yana heeft zelfs gevonden hoe ze aan dat vijvertje aan de andere kant van de muur op de weide kan geraken. Ze is de kleinste van het trio maar moeiteloos zie ik haar de 2 meter hoge muur over klauteren. De heerschappen kan het niet zo boeien. Die zitten intussen uitgeteld geparkeerd aan de deur waardoor ze ons hebben zien verdwijnen.

's Avonds haal ik de kerstversiering boven. Als hij nu maar niet in kabeltjes bijt.

Dag 347 – maandag 9 december

Mijn kleine Romeo is erg fraai in de trein deze ochtend. Het liefst van al zou ik hem op mijn schoot nemen want we zitten in een niet-verwarmde wagon. Het grote voordeel daarvan? We hebben veel plaats. ;-)

Deze voormiddag krijgen wij, de vertalers, het nieuwe strategisch plan 2014-2016 in avant-première te zien. En dus Lagun ook. Ik neem een speeltje mee en maak hem vast aan mijn stoel in de vergaderzaal. De vergadering verloopt vlot en niemand die echt merkt dat er een viervoeter mee is.

's Namiddags oefen ik 'plaatsje'. Ik had dat beter voor de vergadering gedaan natuurlijk. Ik kijk uit naar dat moment waarop ik met Lagun een vergadering binnen stap, hem een dekentje in de hoek leg, 'plaats' zeg en hij daar flink blijft liggen.

Rond kwart na vier begin ik opnieuw aan het vertrekitueel. Lagun heeft er duidelijk geen zin in vandaag en verstopt zich onder het bureau van Sarah zodat ik hem zijn jasje niet kan aantrekken. Voor alle duidelijkheid: zijn jasje zit nog heel ver weg, uit het zicht, in mijn tas. Ik probeer het hem elke avond op een andere plaats aan te trekken maar Lagun is te slim. Je kan hem niet zomaar om de tuin leiden, hij weet dat het komt.

En net op het moment dat ik zijn richting uit stap met de leiband, komt iemand het bureau binnen gestapt en ziet het kleine grut zijn kans om te ontsnappen. In de gang zet een dame het op een schreeuwen en hoor ik mijn overbuur in lachen uitbarsten. Ik ga kijken wat er aan de hand is, en zie Lagun met een appel in zijn snoet aan de deur staan. Joke, die een beetje schrik heeft van honden maar vorige vrijdag tijdens de receptie toch deels haar angst had overwonnen door in Laguns buurt te komen staan, staat te trillen op haar pootjes. Lagun is blijkbaar naar buiten gestormd, recht op haar geknald en zij heeft haar appel weggegooid als afleidingsmanoeuvre. ;-)

Ik probeer zelf niet in lachen uit te barsten want het meisje is echt danig onder de indruk en Lagun danig stout maar ik vind het wel moeilijk. ;)

Dag 348 – dinsdag 10 december

Ik word pas laat wakker vandaag. En dan nog door Laguns gehuil beneden.

Het heeft gevoren vannacht. Lagun vindt het best fijn. Hij tovert latjes tevoorschijn waar hij op knabbelt in de tuin. Vanwaar komen die nou weer?! Ze zijn al goed rot ook want nog voor ik bij het grut kom, liggen ze al in splinters uiteen. Hopelijk doet hij zich geen pijn. Ik doe een snelle inspectie van de tuin maar vind niet meteen de bron van het hout.

Tijd voor het ontbijt. Lagun probeert meteen weer zijn kommetje korrels om te gooien. Ik maak er korte metten mee, pak zijn kommetje weg en doe de korrels in een kom in een massieve staander. Ziezoie grut, probeer dat nu maar eens omver te krijgen.

Lagun staakt al gauw zijn vergeefse pogingen en peuzelt alles op tot het laatste korreltje, zonder extraatje zelfs.

Tijdens mijn inspectie van de tuin had ik gemerkt dat de zwemschelpjes van de viervoeters nog gevuld stonden met water in de zandbak en had ik die daar gelegegd. Helaas ben ik dat intussentijd

ook uit het oog verloren en staat er nu plots een modderflatje te midden van het modderbadje in plaats van een zandbak. Zucht. Droog jij buiten nog maar eventjes op lieverd.

's Middags ga ik opnieuw lopen met Darko en Yana. Lagun gaat zonder lokken recht zijn bench in en ligt lekker languit tegen dat ik terug ben. Ik laat hem uit en we spelen een beetje met de bal buiten alvorens ik nog een hele hond uit Darko's vacht borstel. Lagun ziet zijn grote broer genieten en staat ongeduldig in de lijn aan te schuiven om ook geborsteld te worden. De lieverd laat het zich welgevallen en ik heb mijn prachtige blinkie boy terug na tien minuutjes met de zachte borstel. Straks moet ik nog een zonnebril op zetten om naar jou te kunnen kijken knapperd.

Dag 349 – woensdag 11 december

Aaaaaaaaaa... het heeft opnieuw gevoren en ik denk er te laat aan dat ik zal moeten krabben. Er is vandaag ook maar 1 eersteklasserijtuig blijkbaar en dat zit helemaal achterin. Ik spring halfweg de trein in wanneer ik het signaal hoor dat de deuren gaan sluiten en moet me dan met Lagun achter me een weg banen door de smalle wandelgang vol tassen en mensen die hun jassen staan uit te doen. Ineens merk ik minder weerstand aan de halsband en ik merk dat ik enkel nog leiband vast heb maar geen hondje meer. Eek! Ik draai me om en daar staat Lagun me dwaas aan te staren. Wat doe je nou vrouwtje?

Vandaag heb ik hesp mee als jackpot-beloning. Lagun reageert zoals hij altijd reageert op iets nieuws: als een fijnproever. Hij neemt het stukje wel aan, maar laat het dan vallen, even snuffelen, even likken, voorzichtig knabbelen... Jeetje, met de Mechelaartjes mag ik al blij zijn als ik nog al mijn vingers tel na een stukje 'eps'.

Eens hij de smaak te pakken heeft, heeft Lagun het dan ook wel echt te pakken. We wandelen netjes zonder leiband door de gangen van het BIPT en zelfs wanneer we collega's tegenkomen, blijft hij aan mijn zijde. Pas wanneer we halt houden bij Rudi valt onze vriend uit zijn rangen. Hij gaat in de sociale aanval zonder eerst mijn bevel af te wachten.

Even later kruip ik terug achter mijn bureau maar klein grut is het daar duidelijk niet mee eens. Hij gaat demonstratief voor mijn neus zitten aan de andere kant van mijn bureau en begint te blaffen en grommelen naar mij voor aandacht. Gelukkig houdt hij het maar 10 seconden vol.

Dag 350 – donderdag 12 december

Oh Lagun is uit zijn doen. En ik dus ook. Deze nacht heeft de arme stakkerd al een blafsalvo afgestoken en om half acht deze ochtend opnieuw. Hij heeft het duidelijk gehad met zijn bench denk ik dan maar zelfs wanneer ik hem buiten laat, zet hij hardnekkig zijn salvo's door.

Ik haal hem snel terug binnen voordat de hele buurt wakker is ... en krijg een ander soort salvo over me heen. Het komende uur zal Lagun tot driemaal toe overgeven. Ocharme toch!

Hij houdt wel zijn vorm. Het kleine grut laat zich niet zomaar klein krijgen. Spelen zit er nog wel in en buiten is het eigenlijk prachtig weer. 's Middags vliegen de vriendjes allemaal buiten terwijl ik het op een kuisen zet.

Wanneer Bart omstreeks drieën thuis komt kruipt hij oververmoeid in de zetel voor een tukje. Een half uur snurkconcert verder merk ik dat Darko buiten zachtjes begint te jammeren. Hij heeft het

gehad en wil binnen. Ik laat de viervoertjes op mijn kousenvoeten binnen... en Lagun springt regelrecht bovenop Bart in de zetel. Ik had hem nochtans netjes gebarricadeerd! Zo opgedraaid van al dat buiten spelen dat hij met zichzelf geen blijf weet duidelijk.

Het duurt even voordat ze tot rust komen. Bart is alleszins goed wakker. ;)